Clava't

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Duble Buble

-

Rock'n'Cat

Lletra original

Ho faré quan menys t'ho esperis,Serà avuiQuan et tingui atretI j ano puguis fugir.Sóc la teva nina blanca,Estic cansada d'esperar,No puc mésHa de ser aquesta nit.Ho faràs quan jo t'ho digui,Serà avuiQuan la teva llengua Mullarà els meus pits.Imagina'm pura i blancaSi t'agrada més així.Què més vols si tu ets l'escollit?Un dia o altre, noi, Aquesta flor haurà de morir,Serà una mort tan dolça,Crua i dolça si tu ets el botxí.Un dia o altre, noi, Aquesta flor haurà de morirFes-ho poc a poc i clava't ben endins.Sóc la teva nina blanca,Aquesta nitSóc valenta noiI la sang no em fa por.Vine, acosta't, deixa'm veureEl teu verí en la copa d'or,Vull saberSi tu vols jugar amb mi.Un dia o altre noi...Fes-ho poc a poc i clava't ben endins.

Lletra traduïda

i el desig d'encarnació.

Els autors de la cançó diuen que... Maia Martínez: Recordo que la lletra em va impactar molt i que vaig dir: "No sé si vull cantar això!"Ramon Ferrer: Home, eres molt joveneta i en aquell moment cantar allò era molt fort.MM: Recordo que la meva mare em deia: "Això dius a la lletra? Mare mava!"RF: Però és una lletra molt maca. Jo penso que, per sobre de tot, és molt maca i poètica... **Els prega_rockers diuen que...**La cançó té una poètica i una eròtica molt fortes. No es talla i es mostra sense cap mena de traba. En el fons el que expressa és un desig de comunió que resisteixi el pas del temps. "Clava't ben endins" respon al desig d'un amor que es sap amb una data de caducitat. És la recerca de "l'instant etern", una estona de cel gravada en el més profund del cos, l'ànima i l'esperit d'una relació. Per altra banda hi ha una certa urgència o arrebatament ("Ho faràs quan jo t'ho digui, serà avui..."), com qui ja no pot esperar més. Amb la relació amb Déu passa quelcom semblant. És una relació arrebatadora, que agafa d'improvist i hom no pot controlar, és quelcom que s'imposa com la bellesa que ens mostra un paisatge, el descobriment de la gratuïtat o la bondat d'una mirada. Voldríem que aquesta fletxa de plenitud no s'acabés mai, que restés sempre dins nostre, que és clavés en el nostre cor per sempre, però no podem fer res més que enyorar-la i viure tocats per aquella presència. Així ens ho mostra el llibre del Càntic dels Càntics, a la Bíblia, un poema d'amor que va ser reformulat per expressar la relació amb Déu.

L'Amor carnal, l'amor a la bellesa i el desig d'encarnació.

L'amor carnal, en totes les seves formes, des del més alt, el matrimoni veritable o l'amor platònic, fins al més baix, fins al llibertinatge, té per objecte la bellesa del món. L'amor que es dirigeix a l'espectacle dels cels, les planes, el mar, les montanyes, al silenci de la natura que es fa sensible en la infinitut de petits sorolls, al buf dels vents, a la calor del sol, aquell amor que tot ser humà pot presentir al menys vagament en algún moment, és un amor incomplert, dolorós, perquè es dirigeix a coses incapaces de respondre, a la matèria (...). **El desig d'estimar la bellesa del món en un ser humà és essencialment desig d'Encarnació. Només per error es pensa que és una altra cosa. Únicament l'Encarnació pot satisfer-ho. Per això és una equivocació retreure als místics l'ús del llenguatge amorós. Ells són els seus legítims poseidors.** La resta només té dret a prendre'l prestat.[Simone Weil, "A la espera de Dios", Editorial Trotta 2004, pag. 106] **Cançó endins:1_ Diu Simone Weil, en un altre text, que el drama de la persona humana és que no podem menjar tot allò que veiem i desitgem. No podem menjar la bellesa d'una posta de sol, per exemple. Has sentit alguna vegada aquest drama?2_ Quines persones estimes tant que voldríes dur sempre "clavades" dins teu?3_ En la teva relació amb parella el sexe respón a un desig de comunió eterna com en la cançó?**